

Sygn. akt: III C 1197/14 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 października 2015 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie III Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Joanna Suchecka
Protokolant:	sekr. sądowy Joanna Schultz

po rozpoznaniu w dniu 2 października 2015 r. w Szczecinie

sprawy z powództwa "(...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością" z siedzibą w W.

przeciwko W. K.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej W. K. na rzecz powoda "(...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością" z siedzibą w W.:

- kwotę 197,98 zł (sto dziewięćdziesiąt siedem złotych dziewięćdziesiąt osiem groszy) z odsetkami ustawowymi od dnia 27 lutego 2013 roku;

- kwotę 91 zł (dziewięćdziesiąt jeden złotych) z odsetkami ustawowymi od dnia 27 marca 2013 roku;

II. oddała powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 110 zł (sto dziesięć złotych) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt III C 1197/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 2 października 2015r. wydanego w postępowaniu uproszczonym

Pozwem z dnia 17 marca 2014r. powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wniósł o zasądzenie od pozwanej W. K. kwoty 1687,94 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 197,98 zł od dnia 27 lutego 2013r., od kwoty 91 zł od dnia 27 marca 2013r., od kwoty 1398,96 zł od dnia 21 czerwca 2013r.

Powód wskazał, że strony w dniu 28 stycznia 2013r. zawarły umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych. W wyniku jej realizacji powód wystawił dwie faktury na kwoty 197,98 zł i 91 zł, a także dokument księgowy na kwotę 1398,96 zł.

Nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym z dnia 5 maja 2014r. referendarz sądowy orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwana wniosła sprzeciw od powyższego nakazu zaskarżając go w całości. Zakwestionowała ona wysokość roszczenia oraz podniosła, że nie pamięta, aby zawierała umowę w dniu 28 stycznia 2013r. oraz że nie otrzymała faktur bądź rachunków do zapłaty.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 stycznia 2013r. pozwana W. K. zawarła z powodem (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych na okres 24 miesięcy w ramach oferty promocyjnej. Wysokość przyznanej ulgi wyniosła 1688 zł. Zgodnie z pkt 13 umowy w przypadku, gdy zawarcie umowy wiązało się z przyznaniem abonentowi przez operatora ulgi, operator jest uprawniony żądać kary umownej z tytułu rozwiązania umowy przez abonenta lub przez operatora z przyczyn leżących po stronie abonenta przed upływem okresu, na jaki umowa została zawarta, w wysokości nieprzekraczającej równowartości ulgi przyznanej abonentowi i pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania. Pozwaną obciążał obowiązek uiszczania abonamentu w kwocie 69 zł nieuwzględniającej rabat związany z aktywacją e-faktury, opłaty za pakiet specjalny S. 2,5 GB w kwocie 20 zł oraz opłaty za pakiet 200 minut kwocie 5 zł, a także od 2 miesiąca rozliczeniowego opłaty za usługę (...) na czekanie – 2 zł i od 4 miesiąca rozliczeniowego opłaty za nielimitowane SMS-MMS – 7 zł. Opłata aktywacyjna wynosiła 49 zł.

Dowód: umowa z dnia 28 stycznia 2013r. (k. 31-34); regulamin świadczenia usług (k. 35-36).

W dniu 12 lutego 2013r. operator wystawił pozwanej fakturę na kwotę 197,98 zł z terminem płatności 26 luty 2013r. za usługi telekomunikacyjne obejmujące okres od 28 stycznia 2013r. do 9 lutego 2013r., w tym opłatę aktywacyjną.

Dowód: faktura z 12 lutego 2013r. wraz z rozliczeniem konta (k. 42-44)

W dniu 12 marca 2013r. operator wystawił pozwanej fakturę na kwotę 91 zł z terminem płatności 26 marca 2013r. za usługi telekomunikacyjne obejmujące okres od 10 lutego 2013r. do 9 marca 2013r.

Dowód: faktura z 12 marca 2013r. wraz z rozliczeniem konta (k. 45-47)

W dniu 6 czerwca 2013r. operator wystawił notę debetową na kwotę 1398,96 zł obciążając ją pozwaną z tytułu opłaty specjalnej za przedterminowe rozwiązanie umowy. W treści pisma wskazano, że nota została wystawiona w związku z przedterminowym rozwiązaniem umowy.

Dowód: nota debetowa z dnia 6 czerwca 2013r. (k. 37-38)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo częściowo okazało się zasadne.

Powód dochodził należności związanych z zawartą z pozwaną umową o świadczenie usług telekomunikacyjnych, uregulowaną w art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (t.j. Dz. U. z 2014r. poz. 243).

Pozwana na etapie elektronicznego postępowania upominawczego zakwestionowała fakt zawarcia przez strony umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, jednakże po doręczeniu jej odpisu pisma zawierającego odpis umowy nie odniosła się do tego dowodu, natomiast jego treść i forma nie budziły wątpliwości Sądu co do tego, czy umowa, z której powód wywodził swoje roszczenia, została zawarta. Zasadnym było zatem przyjęcie, że strony zawarły w dniu 28 stycznia 2013r. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych na warunkach ujętych w treści wskazanego dokumentu (k.31-34). Na podstawie tej umowy powód uprawniony był do wystawienia faktur za dostarczone usługi obejmujących miesięczny okres rozliczeniowy. Analiza rozliczeń konta, dołączonych do faktur stanowiących podstawę żądania nie wywołuje zastrzeżeń co do wysokości ujętych w nich należności. Zostały w nich ujęte: opłata aktywacyjna, abonament, opłaty za pakiet specjalny S. 2,5 GB, za pakiet 200 minut, za usługę (...) na czekanie. Składniki te oraz ich wysokość odpowiada postanowieniom umowy z dnia 28 stycznia 2013r. Z tych

względów Sąd uznał należności ujęte w fakturach z dnia 12 lutego 2013r. i 12 marca 2013r. za wykazane i zasądził ujęte w nich kwoty wraz z odsetkami ustawowymi, w oparciu o art. 482 § 1 k.c., od dnia następnego po terminie płatności.

Na uwzględnienie nie zasługiwało natomiast żądanie obejmujące kwotę 1398,96 zł z odsetkami od dnia 21 czerwca 2013r., objętą notą debetową 6 czerwca 2013r. Wobec zakwestionowania przez pozwaną roszczenia, materiał dowodowy okazał się niewystarczający do przyjęcia należności z tytułu przedterminowego rozwiązania umowy za wykazaną. Powód na tę okoliczność przedłożył wyłącznie notę debetową z dnia 6 czerwca 2013r. (k. 37), w której wskazano, że kwota 1398,96 zł jest to opłata specjalna za przedterminowe rozwiązanie umowy. Informacje te są oczywiście niewystarczające do ustalenia, jakie konkretnie okoliczności faktyczne stanowiły podstawę naliczenia tej opłaty. W szczególności nie wiadomo, kiedy i przez kogo doszło do przedterminowego rozwiązania umowy, czy oświadczenie w tym zakresie złożyła pozwana bądź czy złożył je powód oraz czy do jego złożenia doszło w takich okolicznościach, które uzasadniają naliczenie opłaty specjalnej. Zakładając hipotetycznie, że oświadczenie to złożył powód, to nie został w sprawie złożony żaden dokument potwierdzający, że oświadczenie w tym zakresie zostało przez powoda złożone i skutecznie skierowane do pozwanej, tak, że miała możliwość zapoznania się z jego treścią. Co więcej, treść pozwu nie zawiera w tym zakresie żadnych informacji. Powód poza powołaniem się na fakt wystawienia noty debetowej nie przywołał okoliczności faktycznych, w oparciu o które nota ta została wystawiona. Sąd pozbawiony był zatem weryfikacji zasadności obciążenia pozwanej opłatą specjalną. Przy tym, wobec użytej w notie debetowej terminologii „opłata specjalna za rozwiązanie umowy” należy się jedynie domyślać, iż może zachodzić zbieżność między tą opłatą, a karą umowną, o jakiej stanowił pkt 13 umowy strony. Powód jednak nawet w tym zakresie nie podjął próby wyjaśnienia, czy podstawę prawną opłaty specjalnej stanowi pkt 13 umowy mimo użycia odmiennej terminologii niż w pkt 13 umowy, w którym jest nowa o karze umownej a nie opłacie specjalnej.

Jedną z podstawowych zasad procesu cywilnego jest kontradiktoryjność. Sąd nie jest uprawniony do tego, aby stroną wyręczać w przedstawianiu podstawy faktycznej żądania. Jeśli pozew jest sformułowany w sposób, który nie stanowi przeszkody do nadania sprawie biegu, ewentualne braki w zakresie precyzyjnego określenia podstawy faktycznej żądania wywołują negatywne skutki dla powoda w sferze dowodowej. Rozstrzygnięcia zapada z uwzględnieniem twierdzeń stron oraz zaofiarowanego materiału w sprawie. Zgodnie z art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Podstawa faktyczna żądania winna być możliwie precyzyjnie sformułowana. Jeśli sam powód nie potrafi wskazać bądź zaniecha wskazania, z jakich konkretnie okoliczności wywodzi dane roszczenie i jego wysokość, to takie żądanie jako niewykazane podlega oddaleniu. Sąd nie jest bowiem zobowiązany za stronę z urzędu podejmować czynności w celu ustalenia, czy zgłoszone roszczenie jej przysługuje. Dodatkowo od strony reprezentowanej przez zawodowego pełnomocnika w szczególności należy oczekiwać profesjonalizmu w zakresie przedstawienia podstawy faktycznej żądania i dowiedzenia jego zasadności.

Uznając, że strona powodowa nie przedstawiła okoliczności, z których wywodzi żądanie zapłaty kwoty 1398,96 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 21 czerwca 2013r., nie tylko nie podała, na jakiej podstawie, ale też w jaki sposób została wyliczona opłata specjalna, a zebrany materiał dowodowy nie wyjaśnił braków w tym zakresie, Sąd roszczenie w tym zakresie oddalił.

O kosztach niniejszego postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., obciążając nimi pozwaną w stosunku, w jakim uległa ona żądaniu pozwu tj. w ok. 17 %. Do kosztów powstałych po stronie powoda należy zaliczyć opłatę od pozwu w kwocie 30 zł, wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w stawce minimalnej w wysokości 600 zł określonej w § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...) (t.j. Dz. U. z 2013r. poz. 490) oraz opłata od pełnomocnika w kwocie 17 zł, łącznie 647 zł, z czego pozwana obowiązana jest pokryć ok. 17 % czyli 110 zł.